

Varga Melinda

az insomniások kiváltsága

a lakónegyed tucatnyi sárkányszeme lecsukódott,
elvértve néhány ablakból villózik csak a fény,
a későn fekvők magukra takarják a sötét pulzáló
bársonyát, bőrük csillagtérképes,
álmukban is szeretkeznek,
ez az insomniások kiváltsága.

Becsukott szemmel

Gyakran esik, amikor vele vagy.
A természet ilyenkor meg van illetődve,
szeretsz ilyen csacskaságokra gondolni,
megszemélyesíteni a lucskos-saras időt.
Pedig csöppet sem idilli látvány,
amikor a május ajkaira
tapad a szürke ég.
Régi esők jutnak eszedbe,
januári kondezcsík az égen,
az első repülés,
amikor hirtelen tavasz lett,
egy repülőtéren vártál rá, ahol csöppet
sem érezted magad idegennek.
Hajszálpontosan emlékszel
a vele töltött időre,
becsukott szemmel
le tudod rajzolni az arcát,
a szelíd mosolyt és
a nyárikék szemet.

Tintakék

Áttetsző esőágyakban alszol el. Éjfélkor szembenézel
a tintakék ürességgel. Megbabonáz a semmi.
Lila füst a reggel. Egy újabb stáció ez az ébredés is.
Monoton magány mormol.
Belédlógatja a lábát a kétségbeesés.
Megülte magát a csend a szobában,
váratlan vendégként érkezett hozzád,
nem kínáltad meg semmivel, mégis soká marad.
Kora reggel végigsétálsz a külvárosi kisutcákon,
ahol az angyalszemű kutyáddal is néhány hónappal ezelőtt,
megszagolod a villanyoszlopokat és a kerítéseket,
amikor senki sem lát.
Égett olajszagú a város.
Vajon ez az otthonod, ahol nem várnak rád,
senki nem fog dalba, és a kutyád is elhagyott?